

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. IV. Dum Tagastæ Rhetoricam docet, amici quem immoderate diligebat, morte, in luctum incredibilem coniectus est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

1.4 disqui-
sit. c. 3, 9.
1.
1.5 de civ.
c. 7. & 1.
2 de doct.
Christ. c.
22, & 23.

rum, sint multo plura veris prædictionibus ut docet Delrius. Quinimo cum vera dicunt, id vel provenit ex occulto pacto cum dæmone, vel quia id Deus permittit in pœnam curiositatis nostræ, aliorumque peccatorum, quod censuit alibi S. D.

V S V S.

1. Causam indicat S. D. ob quam vel maxime detestari debemus divinationem planetariam, quia dum fidereo quodam fato, libero arbitrio necessitas imponitur, peccata in siderum autorem retorquentur: quasi ipse per sidera sua cogat ad peccandum, qui per præcepta sua prohibet peccata.
2. Animadvertite mirabilem divinæ bonitatis sapientiam, qua electos suos è peccatorum cœno paulatim educit, infigendo subinde stimulos per dicta hominum sapientum & proborum: quæ etli non moveant, cum dicuntur, post dies, menses, & annos demum aliquot, vim suam exerunt. Ita S. D. Vindiciani admonitione delineatum sive inchoatum in se Astrologicæ divinationis contemptum fatetur.

C A P. IV.

Dum Tagasta Rhetoricam docet, amici quem immoderate diligebat, morte, in luctum incredibilem conjectus est.

1. **I**N illis annis, quo primum tempore in municipio, quo natus sum, docere cœperam, comparaveram amicum societate studiorum nimis carum, coævum mihi, & conflorentem flore adolescentiæ. Mecum puer creverat, & pariter in scholam ieramus, pariterque luseramus. Sed nondum sic erat amicus, quanquam ne tunc quidem, sicuti est vera amicitia (quia non est vera, nisi

nisi cum eam tu agglutinas inter inhærentes tibi, *caritate diffusa in cordibus nostris, per Spiritum Rom. 5, 5, sanctum, qui datus est nobis*) sed tamen dulcis erat nimis, cocta fervore parilium studiorum. Nam & à fide vera, quam non germanitus & penitus adolescens tenebat, deflexeram eum in superstitiosas fabellas & perniciosas, propter quas plangebatur me mater. Mecum jam errabat in animo homo ille, & non poterat anima mea sine illo. Et ecce tu, imminens dorso fugitivorum tuorum, *Deus Ps. 93. 1. ultionum & fons milericordiarum simul*, qui convertis nos ad te miris modis! ecce abstulisti hominem de hac vita, cum vix explevisset annum in amicitia mea, suavi mihi & supra omnes suavitates illius vitæ meæ.

2. Quis laudes tuas enumerat, unus in se uno, quas expertus est? Quid tunc fecisti Deus meus, & quam investigabilis abyssus judiciorum tuorum? Cum enim laboraret ille febribus, jacuit diu sine sensu in sudore letali. Et cum desperaretur, baptizatus est nesciens, me non curante: & præsumente id retinere potius animam ejus, quod à me acceperat, non quod in nescientis corpore fiebat. Longe autem aliter erat, nam recreatus est, & salvus factus. Statimque ut primum cum eo loqui potui (potui autem mox, ut ille potuit: quoniam non discedebam, & nimis pendebamus ex invicem) tentavi apud illum irridere, tanquam & illo irrifuro mecum baptismum, quem acceperat mente atque sensu absentissimus: sed tamen jam se accepisse didicerat. At ille ita me exhorruit, ut inimicum, admonuitque mirabili & repentina libertate: ut si

amicus esse vellem, talia sibi dicere desiderem.

3. Ego autem stupefactus atque turbatus, distuli omnes motus meos, ut convalesceret prius, essetque idoneus viribus valetudinis, cum quo agere possem, quod vellem. Sed ille abreptus dementiæ meæ, ut apud te servaretur consolationi meæ, post paucos dies me absente, repetitur febribus, & defungitur. Quo dolore contenebratum est cor meum: & quicquid aspiciebam, mors erat. Et erat mihi patria supplicium, & paterna domus mira infelicitas: & quicquid cum illo communicaveram, sine illo in cruciatum immanem vertebatur. Expegebant eum undique oculi mei, & non dabatur mihi: & oderam omnia, quia non haberent eum. Nec mihi jam dicere poterant: ecce veniet, sicut cum viveret, quando absens erat. Et factus eram ipse mihi magna quæstio, & interrogabam animam meam, *Pfal. 41. 6. quare tristis esset, & quare conturbaret me valde?* & nihil noverat respondere mihi. Et si dicebam: *Spera in Deum*, iuste non obtemperabat, quia verior erat & melior homo, quem carissimum amiserat, quam phantasma, in quod sperare jubebatur. Solus fletus erat dulcis mihi, & successerat amico in deliciis animi mei.

N O T Æ.

- a *Supra omnes suavitates illius vite mea*) Nonnunquam amor inter ejusdem sexus personas vehementior est, quam inter diversi: quod ostendit David in amore Ionathæ, quem *amabilem appellat super amorem mulierum*; simili amore etsi non inhonesto, tamen inordinato exarsit Augustinus erga hunc amicum suum, de quo vitio alibi.

b *Bapti-*

b *Baptizatus est nesciens*) ita tamen ut priusquam V. Suar.
sensibus destitueretur, desiderium baptismi ali- 3. P. t. 3.
quando ostenderit, & nunquam retractarit. Nam d. 24. f. 1.
ejusmodi saltem voluntatis consensum requiri & d. 14. f.
ad Baptismum vere suscipiendum, docent Theo- 2. l. 4. de
logi, & tradidit satis clare ipse S. D. estque bapt. c. 24
conforme Concil. Carthagin. III. cap. 23. &
Concil. Araus. l. c. 12.

V S V S.

1. Vide efficaciam Baptismi, ejus enim virtute tantum in Christi fide, robur adeptus est hic S. D. amicus, ut à veritate amplius dimoveri non posset. Nec dubium est aliorum quoque Sacramentorum similem esse efficaciam, si rite suscipiantur.
2. Discamus esse *amici usque ad aram*, hoc est non ultra, quam Dei voluntas & nostra salus permittit. Exhorrescamus amicum ad illicita impellentem, ut inimicum: & post Confessionis vel Eucharistiæ, ut iste post Baptismi Sacramentum, admoneamus *mirabili & repentina libertate* illos, qui ad noxia ducunt; *ut si amici esse velint, talia dicere desinant.*
3. Solidum est solatium, quod suggerit S. D. in morte amicorum & carorum: *abreptus est dementia mea* nescienti recte amare, *ut servetur consolatio mea*, quam percipiam aliquando ex societate illius in cælo; quo ut perveniret rapuit illum Deus, periturum fortasse, si mecum fuisset.
4. Adverte hæreticos & impios, in luctu carere solatio solido, nec posse sibi respondere, cum interrogant seipfos. *Quare tristis es anima mea, & quare conturbas me?* Homo fidelis & justus videt ex inordinato amore dolorem suum nasci, ideoque tristitiam pellit dicendo: *Fiat voluntas tua*, attollendo animum ad gaudia cælestia, excipiendo tribulationem velut materiam meriti, aut pœnam peccatis suis debitam. Horum nihil noverat vel credebat in hoc luctu Augustinus.